

Peter Belanský

TISÍC TŘI STA TŘICET TŘI DNÍ

TISÍC TŘI STA TŘICET TŘI DNÍ

Peter Belanský

Dvacátého ledna roku dva tisíce dvacet šest. Půl sedmé večer, tři pod nulou, pod nohama zbytky sněhu a někde led. Před chvílí jsem sebou řízl o chodník, až se mi zajiskřilo před očima. Ještě teď to bolí. Nikde nikdo a tma. Stmívá se brzy. Nikde nikdo a vítr, který proniká pod čepici. Praha, Chotkovy sady kousek od pomníku Julia Zeyera. Táhle někdo je. Vyjde to? Natáhnu krok a začíná stíhací závod led neled.

„Čau kámo,“ slyším svoji zmrzlou hubu. „Můžu tě vykourit?“

Mluvím tiše, aby to slyšel jen on. Nikde nikdo, ale náhoda je blbec.

„Napřed já tebe.“

Vtlačí mě do stínu, rozepíná, kouří, polyká. Polkne ještě jednou a postaví se proti mně.

„Super šáva. A je jí hodně. To mám rád. Nesnáším, když někdo stříká a je toho sotva na jazyk.“

„Teď já. Můžu?“

„Můžeš. Ale chci tě ojet. Naostro. Ukaž zadek.“

„Mám gumu.“

„Tu si nech pro svého fotříka. Buď bez gumy a se vším všudy, nebo nic. Mysli rychle, je mi zima.“

Myslím rychle. I mně je zima a on je docela hezký a má úžasný penis. Opírám se o strom kousek od Zeyera, můj neznámý přiráží, dýchá mi za krk a dech mu hezky voní. Výkřik a stříká. Hodně. Kouše mě do ucha. Také hodně.

„Blázníš? To bolí!“

„Velký kluk musí něco vydržet. Aspoň si mě budeš pamatovat. Máš mobil? Napiš si do kontaktů moje číslo. Jméno Pepa. Pepa Louda, co se neloudá. Brnkni mi ve čtvrtek dopoledne. Teď sorry, svištím na tramvaj. Za tři minuty ni jede. Čau.“

„Nic mi do toho není, ale z ucha vám teče krev,“ říká mi slečna na zastávce. Hledám papírové kapesníky. Cvek jeden, mikina a šála musí hned do pračky. V tramvaji další upozornění. Tentokrát od starší ženské.

„Nebudete mi to věřit, paní, ale pokousal mě manžel. Je to divoch. Když se milujeme, prostě se nezná.“

Ženská se na mě pohoršeně zašklebila a odsedla si. Dva pubertáky to pobavilo. Ten velký kousl do ucha toho menšího a oba se mohli ztrhat smíchy. Hezcí, bral bych je oba. Ten velký měl v kalhotách pořádného hada. Bohužel jsou asi oba pod osmnáct. Škoda. Pro toho velkého bych měl spoustu práce. A možná pro oba. Pohlídám si, kde budou vystupovat. Aha, už je to tady. Kluci vstávají a ženou se ke dveřím. Ten velký se na mě krásně usmívá a lidi nelidi si hladí svůj impozantní penis. Tak tebe určitě utěct nenechám, kámo, myslím si a vystřelím za ním. Mám chuť mu dát pusu. Je vyšší, než já a klidně ještě může vyrůst.

„Zima, co?“

„Slabý slovo.“

„Ty tady někde bydlíš?“

„Jo. Za rohem. Ale naši jsou doma. Možná bychom mohli na chodbě dole. Na schodech do sklepa. Když nebudeme hluchí. Nebo nás tuhle mladej pozve k sobě.“

„Ses posral, ne? Naši jsou taky doma, vole. Já mažu domů, pánové.
Vy si dělejte, co chcete.“

Mladý hezounek se rozběhl do tmy. Začalo sněžit.

„Pojďme ke mně. Já bydlím sám.“

„Je dost pozdě.“

„Není. Ty musíš dodržovat večerku?“

„Nemusím, ale táta má kecy.“

Za půl hodiny jsme byli u mne doma a v teple. Rychle jsem uvařil čaj.

„Chceš do toho kapku tuzemáku? Zahřeje to rychleji.“

„Můžeš klidně dvě kapky.“

„Já jsem Tomáš. A ty?“

„Tak to je gól, protože já jsem taky Tomáš. Tomáš Přenosil, čtvrtý ročník gymplu ve Štěpánský.“

„Tak to vypadáš mnohem mladší.“

„To je dobře.“

„A kámoš?“

„Chodí se mnou do třídy. S námi se nemáš čeho bát, Tomášku.“

„A on je na kluky, nebo ne?“

„On ještě neví. Někdy je se mnou v posteli celej víkend a je v pohodě a pak třeba měsíc dělá drahoty, jako že ne a že jsem buzna a tak. A když se vytrucuje, přijde, sedne si na mě a sleze za půl dne. Ještě se prostě nerozhod. Ale nejlepší kámoš, to zas jo.“

„Já jsem mu asi do oka nepadl, co?“

„Ale jo, myslím, že jo. Ale na něj se nesmí tlačit. Počkej, až přijde sám. Řek bych, že to nebude problém. Když je zrovna na chlapy, stejně rád kouří, i šuká. Jako já. A je moc dobrej.“

Tomáš Přenosil se do mne zakousl a konečně mi dolů zasunul toho hada. Bolelo to, protože had byl opravdu velký. Velký, horký a tvrdý.

„Chceš to dovnitř, nebo na břicho?“

„Dovnitř, Tomášku. Všechno.“

„Ha! Ha! Áaa!“

Potom si mě vzal do pusy. Polkl a usmál se.

„Už jsem ochutnal hodně spermatu, ale ty jsi fakt jednička. Nejraději bych tě polykal třeba do rána, hezky po malejch kouskách. Něco tak dobrýho jsem vážně ještě nejed. Něčí sperma smrdí, hnusně, jako zkyslý mlíko nebo tejden nošený ponožky. Něčí je hořký, nakyslý nebo bez chuti, jako voda. Tvoje, to je pohádka. To se nedá říct jednou větou.“

„Moc jsi mě potěšil, Tomášku.“

„To neříkám ze zdvořilosti. Tvoje mlíčko je to nejlepší v republice. Hustý, voňavý, žádná voda. A chutná jako mandle v mléčný čokoládě nebo v hustý šlehačce z třicetiprocentní smetany. Pohádka.“

Musel jsem mu dát pusy. Zlatíčko!

„Mně zase chutná tvoje semeno. Podle toho, co jsi mi řekl, se hodně podobá tomu mému. A léčí! Bolela mě hlava, dal jsi mi napít a v minutě bylo po bolesti.“

Objal mě a dal mi pusy.

„Tome, pojedu s tebou až domů. A půjčím ti pořádný kabát. Víš, že je venku už mínus devět?“

„Zůstaň v teple, lásko. Já trefím.“

„Ne ne, pojedu s tebou. Vytáhl jsem tě až sem, tak tě zas doprovodím domů. Je to slušnost a ty si ji zasloužíš. Diskuse se zamítá.“

Zavolał jsem Pepovi z Chotkových sadů. Neměl čas. Zavolał jsem Tomášovi a přijel za půl hodiny. I s kámošem.

„Já jsem Aleš a nejsem buzna,“ řekl malý a hubený kluk a podal mi ruku.

„Já vím. Tomáš povídal. Spolužák, že?“

„Jo. A partner. Když nebudu chtít, nebudu ti Toma půjčovat, chápeš?“

„Chápu.“

Malý Aleš se zatvářil sverepě.

„Ale dnes mi ho půjčíš, že?“

„Dnes jo. Máš to tu hezký a jsi docela milej.“

Milovali jsme se a malý Aleš se k nám přidal, i když nebyl buzna. Nastavil mi penis a přinutil mě otevřít pusu. Stříkal mi hluboko do krku a potom se mi utřel o tvář.

„Až se Tom udělá, vystříkáš se mi do pusy. Souhlas?“

„Souhlas, Aleši.“

„To je dobrý nápad, Alešku. Já budu Tom a Tomáš bude Tomáš, aby se to nepletlo. Tomáši, jak jsi se dostal k bytu na Vinohradech? To je terno, člověče.“

„Bylo to jednoduché. Naši si nechali k stáru postavit kousek od Prahy domek na klíč a byt mi převedli. Stihli to dřív, než ceny vylétly nahoru. Dnes by to asi nezvládli. Byt je v mém osobním vlastnictví a nikdo mě nemůže vystěhovat, vypnout mi topení, vodu nebo plyn. Nikdo mi nemůže kecat do toho, s kým chci žít. K bytu patří i garáž ve dvoře, ale auto jsem nedávno roztrýskal a na nové ještě nemám. Možná koupím ojetinu a garáž prodám. Soused mi za ni nabízí neuvěřitelné peníze. Ještě nevím.“

„Čím se živíš?“

„Jsem tvůrcem a správcem počítačových programů a aplikací.“

„Takže ajťák.“

„Takže ajťák. K tomu jsem začal nedávno studovat amerikanistiku.“

„Proč to? K čemu ti bude?“

„Protože je to obor s budoucností. Amerika bude pořád. Dokonce tři. Severní, střední a jižní. Budu moci pracovat třeba v diplomacii. Nebo jako zpravodaj. Jako poradce ministra zahraničí, taky. Od základní školy se učím anglicky a francouzsky. To bude moje výhoda. I to je důležité. Můžu dělat něco pro klienty v cizině a ti platí o dost líp, než našinci.“

„Ajťák. Takže to máš matfyz, ne?“

„Přesně tak. Matfyz. To je hodně dobrá škola. První dva roky jsem si nebyl jistý, ale teď vím, že to byla dobrá volba.“

„My jsme se rozhodli pro medicínu. Je to úctyhodný obor a nevadí nám krev.“

„Musíte mít to nejlepší vysvědčení, Tome. Na medicínu je nával a šanci mají jen ti nejlepší.“

„Máme štěstí, jde nám to celkem bez problémů. Alešek je ještě o fous lepší, než já, pusinka. Vůbec nepochybuju o tom, že to dáme. Až budeš potřebovat doktory, rádi ti pomůžeme. Já jsem trochu odbýval angličtinu, ale polepším se. Máš pravdu, nějaký cizí jazyk by měl dnes ovládat každý. Jednak u nás žije spousta cizinců a navíc pak můžeš i ty vyjet ven a zkusit to tam. Každá zkušenost se hodí. I ta nedobrá. My s Alešem to za hranicemi určitě zkusíme a dovedu si představit i to, že bychom tam zůstali na trvalo. Pokud se tam budeme mít líp, než v Česku, tak proč ne. Fotřík řve, že doma je doma, ale to není pravda. Doma je tam, kde jsi bohatý a vážený, kde je ti dobře a kde jsi svobodný člověk. Doma je tam, kde ti nikdo neříká, že žít s klukem není normální. Já už jsem kvůli Aleškovi dostal i nakládačku. Tady v Praze! On stačil zdrhnout, já ne. Tři chlápci na jednoho. Samozřejmě, že jsem neměl šanci. Ale svého kluka jsem zachránil.“

„Půjčím vám klíče od bytu a můžete tam být spolu, kdykoliv budete chtít. Ráno, v poledne, večer, celou noc. A nikdo vám nenamlátí. Já můžu v malém pokoji pracovat a vy se můžete milovat až do aleluja. A až vypnu notebook, můžu se k vám eventuálně přidat.“

„Nebudou se sousedí divit, když nás uvidí?“

„Co jim je do toho. Řekněte, že pan Hornák o vás ví a hotovo. Jste snad zločinci? Nejste. Ať se každý stará sám o sebe.“

Zavolaal jsem Pepovi z Chotkových sadů.

„Máš tužku a papír? Napiš si adresu a přijed'. Hned. Neviděl jsem hezkou zadnici, ani nepamatuju. Říkám ti to a už mi stojí. Hod' sebou.“

Hodil jsem sebou a přijel. Hned. Pepa ze mne serval šaty a stříkal asi za dvě minuty.

„Teď ty, broučku,“ řekl a otevřel pusu dokořán.

Za půl hodiny se do mne vystříkal podruhé a před půlnocí potřetí.

„Nenatrh jsem tě?“

„Ne. Bylo to senzační.“

Také že bylo! Pepa to prostě umí. Na všechny způsoby. Umí to a má čím.

„Tomáši, co bys řek, kdybych tě zejtra půjčil třem kamarádům?“

„To myslíš vážně?“

„Myslím. Oni ti zaplatí. Ale musíš jim samozřejmě vyhovět. Jsou nároční, ale ty to zvládneš. Tak co? Můžu je pozvat?“

„Zkusím, ale kdyby se mi to nelíbilo, obléknu se a mizím, jasné?“

Ti tři byli hezcí, udržovaní třicátníci, řekl bych. Určitě chodili do fitka a na depilace. Do solárka a do sauny. Na kola a plavat. Dva mě pouze píchali a třetí se nechal jen vykouřit. Každý mi nechal na stole dvoutisícovku a odešli. Nešlo mi do hlavy, proč to dělají. Byli atraktivní a sami mohli chtít za sex peníze.

„To je jednoduchý, Tome. Dva jsou ženatí a ten třetí je vysokej státní úředník. Maj důvod, aby si nechali své tajemství pro sebe.“

V pátek přijdou dva umělci a jeden cizí diplomat. Doufám, že ti nevadí černoši. Ten diplomat je Afričan.“

„Už v pátek?“

„Už v pátek. Dám ti lubrikant s ibuprofenem, aby tě to nebolelo. Platí?“

„Platí,“ řekl jsem bez nadšení. I když na toho diplomata jsem byl zvědavý. Černocho jsem ještě v posteli neměl.

V pátek jsem přišel na minutu přesně. Umělci mě vcelku ničím nepřekvapili, ale ten černocho ano. Píchal mě pouze první třetinou svého penisu, ale měl jsem pocit, že je ve mně i s botami. Po třetí ejakulaci mi jeho semeno teklo ven po stehnech, diplomat se smál, sbíral sperma prsty a podával mi je do úst. Můj ejakulát vyplivnul do skleničky, zalil skotskou a vypil. Chtěl ještě jednou, ale musel mi pomoci. Vrazil mi dva prsty do análu a dráždil mě, dokud jsem se neudělal. Smál se a ukazoval mi plná ústa. Jen on sám mi nechal na stole deset tisíc korun. Oba umělci dohromady čtyři tisíce.

„Ten diplomat má doma tři ženy a s každou ranec dětí, Tome. O další ženský a děti už nestojí. Ty se mu líbíš a určitě neotěhotníš. A deset tisíc kaček jsou pro něj drobný. Takže ber, dokud můžeš.“

„Já mám peněz dost, nemusím se prodávat.“

„Tak si vyber někoho, komu ty prachy pomůžou a dej mu je. Určitě vo někom víš.“

„A co z toho máš ty, Pepo?“

„To bych si s dovolením nechal pro sebe. Ale v zásadě jde o drobný a potěšení z dobrýho skutku. A jasně, když se mi někdo z těch panáků líbí a souhlasí, rozdáme si to spolu.“

„Ty mizero, dovedu si ty drobné představit. Ale budiž ti přáno. Stejně se mi líbíš. I když jsi padouch.“

„Já vím, že líbím. Proto jsem ti dal podíl ze zisku. Ale nemysli si, nic ti nevodpustím. I já tě chci píchat celým pérem na doraz, stříkat do tebe a pít tvý semeno se skotskou whisky.“

A píchal mě celým pérem na doraz, stříkal do mne a pil můj ejakulát se skotskou whisky. Petr Louda, trochu mizera a kuplíř, ale víc kamarád, který nezklame. A já jsem přitom myslel na Toma a Aleše a na to, že jim všechny ty peníze budu dávat. Určitě se jim budou hodit, protože český student potřebuje každou korunu. Když ne pro sebe, tak pro krásného kluka, kterého miluje.

Tak. 20. ledna 2026 to začalo. Ted' je 23. ledna 2026 a příběh pokračuje. Já samozřejmě nejsem na kluky až od 20. ledna 2026 a také do Chotkových sadů jsem začal chodit už dávno. Jsem doma s Tomem a Alešem a posloucháme Stinga. Před chvílí skončil sex. Ted' jsme oblečení, sexuálně saturovaní, a tudíž velmi spokojení. Slyšíte? To je Pouštní růže. Krása. Sting je prostě třída. Přitom v té písni opakuje jednu a tutéž melodii pořád dokola. Ale dělá to tak, že vám jde mráz po zádech. Klukům se ani trochu nechce domů. Ale musí. Aspoň několikrát za týden doma spát prostě musí. Vyháním je nerad, ale jinak to nejde.

„Však se zase uvidíme, Alešku. A když ne, bude se nám o nás zdát. Musíte domů, nebo mě vaši tátové přijdou zastřelit.“

Kluci odešli a mohl jsem se věnovat sám sobě. Oloupal jsem si velký grapefruit a půlku jsem snědl. Klukům jsem o těch penězích

ještě neřekl. Zítra si je hodím na účet, není dobré mít doma hotové peníze. Já mám v peněžence už půl roku papírovou dvoustovku. Už nevím, proč jsem ji vybral. Platím bezkontaktně, mobilem a hotové peníze vůbec nepotřebuju. Vyhodil jsem slupky a opláchl talířek. Nalil jsem si pomerančový džus a malinko jsem jej zředil vodou. Čistý mi vadí, dráždí mi krk. Přepnul jsem televizor z terestrického příjmu na kabelovku a chvíli jsem hledal, co by se mi mohlo líbit. Vyhrál to upířský seriál True Blood. Ne že bych jej už neviděl několikrát, ale líbí se mi Ryan Kwanten a Alexander Skarsgard. Jsou hezcí a sexy. A ten seriál vůbec není hloupý. Nastavil jsem vypínač na konec druhého dílu první řady a přikryl jsem se až po bradu. Ten konec jsem samozřejmě neviděl, protože jsem usnul.

Hned ráno dlouhá cesta za klientem až na Sokolovsko, obratem do Prahy a jednání s jedním starostou, nehezským, otravným a ukecaným chlapem, odpovědi na e-maily, plán na zítra a byl večer. Snědl jsem lehkou večeři a šel jsem spát.

Telefon. Krucinál, kdo mě budí? Hodiny na displeji mobilu ukazují 23.41.

Pepík.

„Mám pro tebe kšeft. Velkej.“

„Ted’ ne, Pepčo.“

„VELKEJ!“

„Už jsem spal.“

„Jsou dva a každéj ti dá dvacet tisíc.“

„Dolarů?“

„Blbče. Korun.“

„Kde je máš?“

„V autě.“

„A kde máš auto?“

„U tebe před barákem.“

Byli to basketbalisté z Francie a byli krásní. Když zjistili, že mluvím francouzsky, mohli se zbláznit radostí. Čekal jsem, že mě zničí, ale byli něžní a opatrní. Dovolili mi, abych si je vyfotil a nakonec jsem se s nimi loučil dost nerad. Dali mi pusy, peníze a pozvali mě do Francie. Pepa je odvezl na letiště.

„No vidíš, Tomášku. Máš čtyřicet tisíc, pozvání do Francie a dva krásný kamarády. Bolelo?“

„Jo. Viděls jejich nástroje?“

„Ne. Ale u dvoumetrových sportovců bych logicky očekával výraznej nadprůměr. Ty máš XXL třídu rád a mluvíš francouzsky. Takže komu jinému jsem je měl poslat?“

„To pozvání do Francie možná využiju. A jsou to krásní kluci. Toulouse, to je myslím dost významné město. I pro francouzský basketbal.“

„Nejvyšší liga, kamaráde. Několikanásobní mistři Francie a Evropy.“

„Je to super, Pepo. Ale jeden kaz to má. Nerad bych vešel do dějin jako luxusní, vždy připravený prostitut nadržovaných celebrit. Já jsem ti zatím vždycky vyhověl, ale primárně proto, že miluju sex. O těch penězích to nebylo.“

„Máš dost peněz, vo kterejch bernák neví. To je bonus, nebo ne? Šetři a kup si domek ve Španělsku, nebo třeba Žitnej ostrov. Můžeš

kamkoliv na dovolenou, nebo se rok válet a nedělat nic. Jestli máš výčitky svědomí, dej půlku na charitu. I když zrovna tohle bych nedělal. Nikdo ti ani nepoděkuje a nepatřičnou štedrostí na sebe akorát upozorníš bernák a přivoláš hněv státu. Za dobrotu na žebrotu, znáš to. Nebo na Pankrác.“

„O tom musíme taky pokecat, Pepo. Musíme ty prachy vyprat. Máš nějaký nápad?“

„Nešil, kámo. Zatím jsi toho tolik nedostal. Bernák ti může políbit prdel. Něco si ulož na účty rodičů. U nich máš jistotu, že tě neprásknou, ani nevokradou. Dost jistě spotřebují tvoji dva mladí chráněnci. Kup si krámy do bytu, něco na sebe, věci, hadry, boty, cokoliv. Pak ti toho zas tolik nezbude. Ted' už na to kašli a pomilujeme se. Dostal jsem na tebe chuť. Víš, to mi dělá radost. Že to mezi náma funguje. Že spolu můžeme pít, jet k moři, chytat ryby, podnikat, i šukat. Pořád jsi kus, hezkej a zajímavěj. Pořád se mi líbíš a vzrušuješ mě. A pořád jsi kámoš.“

„Taky tě mám rád.“

Pepa jako vždycky sex intenzivně prožíval. Křičel, plácal mě po zadnici, kousal do slabin, kňučel jako pes, nebo bušil pěstí do zdi.

„Budu si muset kvůli tobě koupit domek,“ řekl jsem mu, když jsme skončili a ještě udýchaní jsme se oblékali.

„Jsi úžasný, ale neuvěřitelně hlučný. Sousedi mě jednou vystěhují. Nevím, co slyší, ale něco určitě.“

„Ať nám políbí. Sousedi. Voni spolu přece taky spěj a řvou u toho. Jestli neřvou, nemaj se rádi. Tohle se přece nedá dělat potichu.“

Tři týdny jsem neviděl Pepu, Toma, ani Aleše. Tři týdny jsem nikomu neposkytl sexuální potěšení. Zahojil jsem se, navázal jsem nové obchodní kontakty a užíval jsem si lenošení. Po třech týdnech jsem se rozjel do Brna. Vůbec nevím, proč zrovna do Brna, ale bylo mi tam hezky. Nehodlal jsem platit drahý hotel. Našel jsem si kámoše s bytem a on nechtěl za spolubydlení peníze, nýbrž sex. To bylo víc než přijatelné. Byl to hezký kluk, slušný a kultivovaný, bydlel v centru města a jako rozený Brňan mi byl nejlepším průvodcem po památkách a zajímavostech Brna i okolí. Měl jsem v plánu týden a nakonec jsem to s hezkým milencem vydržel dva týdny a den.

„Můžeš přijet, kdy budeš chtít. Já jsem sám a vždycky tě rád uvidím.“

„Můžu tě na oplátku pozvat do Prahy, Dalibore. To není problém. V noci budeme spolu a budeme se milovat a přes den budeš svým pánem a půjdeš si tam, kam budeš chtít.“

Kdybych někdy z nějakého důvodu musel vypadnout z Prahy, určitě bych si zvykl v Brně. Není to žádná díra, ani velkoměsto. Je to něco mezi tím. Prostě tak akorát. A někdy po roce 2030 by tam měli mít velmi krásné a velmi originální úplně nové hlavní nádraží. Našel bych si tady partnera pro život, nebo bych jezdil za milenci do Vídně a do Bratislavy. Teď mě napadla jedna zvláštnost. Za celé dva týdny jsem z Dalibora nevytáhl informaci, čím se živí.

„Jednak to není nijak zajímavá práce a navíc ti to ani náhodou nesmím říct. Prostě nesmím. Jsem vázán mlčenlivostí. Ale milovat se s tebou smím a chci. To mi nikdo nezakázal.“

Když jsem zadal do vyhledávače Daliborovo jméno, příjmení a adresu, systém mi neukázal vůbec nic. Nemá nic na Facebooku, na Instagramu, nikde ani slovo. Možná do Brna přišel odjinud a v Brně ani nestudoval. Jako typický Brňan ani nemluví. Nemá žádný charakteristický akcent. Dokonale intaktní, co se týče nářečí, zvyků a myšlení. Poznám člověka z Ostravy, z Plzeňska, z Olomouce nebo z východních Čech. S Daliborem si nevím rady. Ale třeba to prostě není důležité. Můžu k němu přijet a chvíli s ním bydlet a milovat se s ním. Můžeme spolu jet na Mohyly míru nebo na Pálavské vinobraní. To mi musí stačit.

Aleš s Tonym se v ložnici milují a já v malém pokoji pracuji. Přesně tak to chci. Oni dva jsou partneři. Nikoho třetího nepotřebují. Já jsem laskavý kamarád, stojící mimo jejich vztah. Musí se naučit spolu žít. Milovat se. Toužit po sobě. Já můžu přijít mezi ně a přinést jim dárek. Oloupat jim grep, mandarinky, nebo pro každého omýt jedno velké krásné jablko. Můžu jim dát pusu a vystříkat se jim na krásná, rovná břicha. To je tak maximum. Na víc nemám nárok. Vlastně ano, ještě je smím sledovat a chránit. Sledovat a chránit před jejich vlastními omyly a nezkušeností, i před zlými a nepřejíci lidmi. Dal jsem jim dvacet tisíc z těch čtyřiceti od francouzských basketbalistů.

„Jestli zrovna nic nepotřebujete, schovejte si prachy na později. Občas vám něco přidám, ale neblbněte a neutrácejte za zbytečnosti. Máte doma všechno. Svůj pokoj, jídlo, teplo, skříň plnou šatů, cédečka s muzikou. Jestli chcete třeba zajímavou značkovou mikinu nebo

soupravu, kupte si ji v akci. Viděl jsem na internetu hezké věci od Pumy, Nike a Reeboku, za poloviční ceny. Sám jsem si koupil tepláky, mikinu s kapucí a sportovní boty. Tomovi by slušela souprava v námořnické modři a tobě, Alešku, ta bílá. Ale to je jen nápad, co si opravdu koupíte, je na vás.“

Chtějí studovat medicínu, takže nemohou být hloupí. Určitě si poradí. Já se od nich chci co nejvíc odpoutat a žít vlastní život. Ani Pepa nebo Dalibor mě nesmějí spoutávat a omezovat. Chci si najít opravdového partnera pro život. Už ne chráněnce, kamaráda nebo klienta, který mi chce platit za sex, ale partnera pro každý den. Věkem, zjevem, vzděláním a vším ostatním by měl do mého života zapadnout přesně, jako housle do drahého pouzdra. Zkusil jsem seznamky, ale buď jsme si nesesdli, nebo jsme to vzdali po několika dnech. Štěpán byl snad nejlepší, ale jen do chvíle, než jsem začal postrádat nějaké věci z bytu. Lhal mi, že nic nevzal. Pohrozil jsem mu policií a vrátil všechno.

„Já si s tebou nehraju, Štěpo. Mohl jsi se mnou mít všechno na půl a podělal jsi to.“

„Dej mi ještě šanci, Tomáši.“

„Tu už jsi dostal. Dej mi klíče od bytu a měj se. Nebudu tě trápit, ale vyhybej se mi obloukem. Je mi z toho hodně smutno. Doufal jsem, že právě ty jsi ten pravý kluk pro mě. Na divadýlko a podfuky už jsme trochu staří, nemyslíš?“